

Fuss!

– Miért nem voltál suliban?

Már megint ezek a hülye kérdések! Mert nem és kész. Válasz helyett csak megvonom a vállam.

– Az osztályfőnök azt mondta, ennek a sok hiányzásnak meglesz a következménye. Most aztán igazán pipa volt rád.

Tíz, kilenc, nyolc, hét... Kezdem a számolást. Ha madár lennék, egyszerűen csak elrepülnék egy magas fa tetejébe.

– Tomiii... Ne játszd a süketet!

...három, kettő, egy. Anna nem hagyja abba a faggatózást. Muszáj lesz válaszolnom valamit, különben megint bedobja a durcít. Azt meg nem akarom. Vajon minden lány ilyen? Kíváncsiskodó és sértődékeny?

– Fáj a fejem és a hasam. Szerintem elkaptam valami nyavalyát – adtam választul.

– Nem úgy nézel ki, mint aki beteg. Szóval elmondanád az igazat, Tomi? – a nevem gúnyosan mondja, mindig is tetszett, amikor ilyen játékos hanglejtéssel hunyorít rám.

Vadító és szexi.

Kár, hogy ez az érzés hamar elillan. Egyszerűen nem tudok kikapcsolni. Túl sok bennem a fesző, az idegesítő gondolat, folyton csak kavarnak bennem, hullámként csapkodnak, mint azokat a nagy sziklákat a sós tengervíz. Egyszer szeretnék eljutni oda, a tengerpartra, mondjuk Európán belül Olaszországba. Anna rendes lány, miért nem tudom egyszerűen csak jól érezni magam a társaságában? Miért nem tudom a lelki nyomokat pár perc erejéig elfeledni? Ignorálni. Mikor lesz ennek már vége?

– Inkább megyek – mondom neki hirtelen.

– Ne. Nem azért... nem akarom, hogy...

– Semmi baj. Nem miattad – nyugtatom meg őt, miközben már fűzöm is a cipőm.

– Tomi... – tenyerével a bőrkabátomra simít.

Megcsókol. Szájának íze örülten finom. Talán mintha most rendben lennék.

– Maradj még! – kérlel.

Pár másodpercig egymás szemébe nézünk.

Menthetetlen vagyok.

– Mennem kell. El kell még intéznem valamit a városban.

Tíz perccel később a győri rendőr-főkapitányság előtt állok.

Gyerünk, mi lesz már? Csak besétálok, bejelentek egy gyermekbántalmazást és megkérem a zsarut, hogy működjünk együtt. Diszkréten. Tuti, hogy mindennap találkozunk ilyen esettel. Egy ilyen kéréssel...

Fújok egy nagyot, körülnézek az épület főbejárata előtt, mielőtt még megteszem az első valamirevaló lépést, a több mint tíz éve tartó borzalom elleni harc megfékezéséhez szükséges első lépést. Megállítani a kínzó körforgást, ami abban az átkozott házban zajlik. Lassan sötétedik, sietnem kell, ezért elindulok. A főbejárathoz közeledve piros bábnak érzem magam egy szürke tekepályán. Varjak mellett sétálok el, közülük az egyik félrebiccentett fejjel engem néz. Egy magas sarkú cipő kopogása erősödik a fülemben, a hang mögülem jön, ezért megfordulok. A nő épphogy csak nem jön nekem, hosszú kabátja alól erős parfümillat terjeng, vállával füléhez szorítva a telefont, affektálva beszél. Basszusszerűen hallom szívem dobogását, minden apró nesz erősebb és idegesítőbbé válik, aztán amikor végre már a pár szintes lépcső első fokozatára emelném a lábam, meglátom az ajtóban beszélgetni az osztályfőnökömet. Háttal áll nekem, de megismerem.

Feltehetném magamban a kérdést, hogy ő meg mit keres itt? Miért pont most? De inkább meghátrálok és futni kezdek. Megkerülöm az épületet, majd hazafelé veszem az irányt. Fülesemben bömböl a Rammstein, a Deutschland című szám legalább elnyomja a mellkasomban zakatoló ütésszerű ritmust. A rendőrség és az utcánk közti távolság körülbelül két kilométer, csak kétszer kell befordulni balra és már látom is a bejárati kaput. Most úgy érzem, mintha a szokásosnál is hamarabb érnék haza. Fejem fölött felkapcsolódnak a neonfények, az utca már csendes, belépek a kovácsoltvas kapun. Úgy döntök, hátul megyek be a házba, ahol még sötétebb van a kocsibeálló miatt. Elsétálok a Mitsubishi Outlander előtt, aztán a ház hátsó ajtaja mellett lévő ablakból leleselkedve látom, ahogy apám öltözködik. Pólót cserél. Hátán a vágások olyanná varázsolják őt, mint valami zsidó foglyot. Persze ez csak hasonlat, túl fiatal volt ő ahhoz, én pedig túl sok háborús könyvet olvastam. Cigifüst csapja meg az orromat.

– Hát te mit csinálsz idekint? – szólal meg mögöttem anyám.

– Megijesztettél.

– Hol voltál? – kérdezi, közben nagyot slukkol a dohányba.

– Most értem haza. Kicsit lógtam a haverokkal.

Pár másodpercig fürkészek, fölém, aztán megszólal.

– Az iskolában mi volt? Minden rendben?

– Persze.

– Na gyere! Menjünk be! Készítetek vacsorát.

A cigit félig sem szívja el, füstölögve az ablakpárkányra helyezett hamutálba teszi. Belép a házba, én pedig követem. A konyhába belépve apám előtt szokás szerint konyakosüveg ágaskodik. Szóval csak a szokásos: a pohár félig megtöltve, csipkelődős arcvonások, véreres szem. Úgy néz rám, mint egy utolsó senkiházira.

Múlnak a percek.

Anyára siklik a tekintetem, szemeivel nyugtatni próbál. „Nem lesz semmi baj” nézése azonban most mégsem hoz megnyugvást. Most nem.

Apám rácsap az asztalra. Az üveg fordul egyet az asztalon.

– Válaszolj, ha hozzád beszélek és kérdezek valamit!

– Elnézést. Nem hallottam.

– Mert hülye vagy! – lehúzza a piát.

Gyöngyözik a homlokom. Verejtékezik a hátam. A szívem úgy ver, mint egy örült dobos botja. Tudtam, hogy megütni nem fog, akkor hosszabb időre ki kellene maradnom a suliból az árulkodó jelek miatt.

– Hagyjad őt, Zoli! Nem látod, hogy teljesen megrémíted?

Apa föláll. Anya mögé lép és nyakon csókolja.

– Azt mondd, édes?

Nézem apám hátát, a fehér póló picit áttetsző, látom a forradásokat. Nadrágja élén vasalt, bézs színű. Keze anyu szoknyája alá csúszik, de anyám óvatosan elhárítja közeledését.

– Úgy öltözöl, mint egy csitri. Mini egyke, piros rúzs, parfüm. Ne csodálkozz, hogy megőrjítesz!

Anyám nem szól. Csak folytatja a munkát a konyhapulton. Az olajba helyez valamit, ami hangosan felsercen.

– Finom ez az illat – folytatja apám, és most anyám nyakához dugja az orrát. – Mi ez? Victoria Beckham, amit tőlem kaptál?

– Sült szalonna. Ül le, mindjárt tálalom – mondja, majd kicsúszik apám erős kezei közül.

Apám leül a konyhaasztalhoz, közben engem méreget. Alig várom, hogy vége legyen a vacsorának. Utálok ezt a házat! Mikor lesz ennek már vége? Három év múlva töltöm be a tizennyolcat, és én még három évet ebben az átkozott kecóban biztos, hogy nem bírok ki.

Szerencsére a vacsora hátralévő része problémamentesen zajlik.

Este aztán Annával irunk Viberen. Jó valakivel kapcsolatban lenni... beszélgetni. Fiúbarátom nincs, nem nagyon jövök ki senkivel a suliban. Már az alapiskolában sem sikerült barátokat szereznem, most a középiskolában meg még introvertáltabbá váltam. Ezen nem kell meglepődni. Irigylem azokat a srácokat, akik normális körülmények közt nevelkednek. Szívesen lennék olyan fiúk helyében, akik őszintén vannak szeretve, normálisan, gyerekként. Akik el tudnak beszélgetni a testvéreikkel, szüleikkel, ha valami baj van, vagy valamilyen örömteljes

élménnyel gazdagodnak. Miért pont nekem jutott ez az egész? Még csak testvérem sincs...

Csak bámulom telefonom kijelzőjét.

Anna

23:01

Hova tűntél? – Ez az utolsó üzenet a displayen.

Én

23:16

Csak letusoltam. Fogat mostam. – Hazudom.

Anna

23:17

Lassan mennem kell. Éjjfelt ütött az óra :-(

Én

23:17

Hová ez a nagy sietség?

Anna

23:18

Reggel megyünk anyuékkal a Balcsira. Csodaszép ősszel a part.

Én

23:18

Azt elhiszem. Én nem mehetek veletek?

Semmi. Gondolom, nem tudja, mit írjon, sejtelve sincs, mit válaszoljon. Pár másodpercig nem jön újabb üzenet, ezért aggódni kezdek. Megint bunkó voltam? Talán. Anna nem ezt érdemli. Öklömmel ütöm a homlokom, majd folytatom a csevejt, hátha még nem üldöztem el.

Én

23:26

Csak vicceltem. Érezd jól magad és majd én legyek az első, akinek elmeséled milyen volt. :-) Szép álmokat Anna.

Anna

23:27

Reggel megkérdezem anyuékat.

Én

23:27

Dehogyan. Tényleg csak poén volt az előbb. Majd este írhatunk, ha lesz kedved. Beszámolsz, milyen a kirándulás.

Anna

23:28

Rendben. Jó éjt, Tomi!

Én

23:29

Szép álmokat!

Hátamra fordulok és a plafont bámulom. Nagyokat nyelek közben, mert már hallottam a neszeket a folyosóról. Becsukom a szemem és érzem, ahogy órült módjára kalapál a szívem. Nem akarom! Nem akarom! Nem akarom! Tíz, kilenc, nyolc, hét, hat... Lenyomódik a kilincs és halvány fény világítja be a szobám. A számolás semmit sem ér, mert vesztes vagyok. Miután becsukódik az ajtó, zaklatóm az ágyam felé közelít. Aztán mellém fekszik.

Nem akarom.

- Hagyjál. Kérlek, hagyjál – mondom.
- Hallgass! Még ma utoljára szófogadó leszel.
- Nem. Múlt héten is ezt mondtad.
- Csináld, amit mondtam, különben...
- Felteszed a világhálóra, és megölnöd magad.
- Okos fiú vagy. És most húzd le a nadrágod.

Gyenge szar voltam. El kellett volna löknöm magamtól, el kellett volna futnom. Hány éve csak mondogatom magamnak, hogy megteszem. Talán könnyebb lenne meghalnom, mennyivel egyszerűbb lenne, ha nem léteznék. Ezeket az emlékeket úgyse fogom tudni kitörölni a fejemből. Nincs rajtam egy kibaszott RESET gomb! Azok az emlékek féregként másztak a fejembe és míg élek, kísérteni fognak. Elszökni? Nevet változtatni? Az segítene rajtam? Lófaszt!

Már megint semmit sem aludtam az éjjel.

A szobámban tipródok, fel és alá. Miután, mondhatni megnyugszom picit, úgy döntök, mégis megpróbálom. Most fogok változtatni az életemen. És ezúttal határozottabban. Megszököm ebből az átkozott házból. Ha kell, hajléktalanként kezdek új életet. Messze innen találok majd valamilyen munkát. Majd azt mondom, hogy tizennyolc vagyok. Szerzek új személyit. A neten már rákerestem erre párszor és tudom, hogy megoldható. Csak akarni kell.

A hétvégét azzal töltöm, hogy valamilyen szökéstervet állítok elő. Csiszolni kell még, de már látom, működni fog. Összeszedem a legfontosabb cuccaimat a sporttáskámba, előveszem a cipős dobozomba gyűjtögetett, megspórolt pénzt, meg ilyenek.

Hétfőn aztán korán reggel vetek egy utolsó pillantást a szobára, amit magam után hagyok. Nem fog hiányozni. Ez sem.

Kilépek a szobaajtón és bár tudom, hogy apám és anyám dolgozik, mégis hallok valamit.

Valamilyen zajt a konyha felől.

Lassan megyek le a lépcsőn, végig a falhoz simulva. Keresztet vetek és könyörögöm a Jóistenhez, ne legyen itthon senki! Óvatosan lesek be a konyhába, és hála az égieknek, üresen találok. Csak a függöny hullámoz a plafonból lógva, még hozzá a nyitott ablak miatt. Az ablakból kilesve látom, ahogy egy kóbor macska kaparásza az öntözőkannát. Miután az állatot nézem, megnyugszom. Pulzusom visszaáll, normalizálódik. Felhúzom a Converse-t és magam mögött hagyom a házat.

A sulis előtt megvárom Annát, nemcsak én szoktam az utolsó közt becommogni a kapun, ő is. Személyesen akarok tőle elbúcsúzni, viszont nem vagyok biztos benne, ez jó döntés volt-e. Meglesem telefonom kijelzőjét, még tíz perc a kezdésig, már itt kellene lennie.

– Mi van, Tomi!? – szólal meg mögöttem egy ismerős, irritáló hang.

– Laci...

– Ma is lógsz? Évet akarsz ismételni? Elvégre... Ez a sulis neked, szerintem, túl nagy falat.

Haverjai felnevetnek mellette. Lacival együtt négyen vannak. Nevüket nem tudom, nem egy osztályba járunk. Hála az égnek.

– Légyszi, most ne! Nem vagyok olyan hangulatomban – mondom neki.

– Tomi, Tomi. Oké. Üdvözlöm anyukádat – mondja, és miközben elsétál melletttem, csücsörít egyet. – Nagyon kezelésbe venném! Irigyellek.

Érzem, ahogy elborul az agyam. Mély levegőt veszek és becsukom a szemem. Tíz, kilenc, nyolc...

– Azt én is – mondja az egyik haverja. – Olyan segge van, öcsém...

Már háromnál jártam, de kinyitom a szemem. Kihúzom a táskámból a cserkészkesztemet és a hátába vágom.

– Ne! Tomi! Ne!

Anna? Sípol a fülem, miközben meghallom a hangját. Megfordulok, keresem őt, ugyanekkor egy tompa ütést érzek.

Feketeség.

Álmomban Olaszországban járok, mezítláb sétálok a homokos parton, a hullámok habjai apró rákokat vetnek lábaim elé. Aztán amikor kinyitom a

szemem, a kórház ismerős fertőtlenítőszága csapja meg az orrom. Torkom száraz, és fájdalmak kínoznak. Főleg a nyakamon, hátul. Várjunk csak? Miért nem tudom mozgatni a fejem? A szemem ide-oda jár, de nem igazán tudom kivenni, van-e még valaki a szobában.

– Van itt valaki?

Nem kapok választ. Aztán felelevenednek a történetek. A szüleim, az elcseszett életem, Anna, Laci és a haverjai, a pattanásig feszült húr. A kés! Rám tör a sírhatnék. Szipogok pár percig, a gép, amire rá vagyok kötve, egyre gyorsabban kezd el pityegni.

Kinyílik az ajtó és bejön valaki.

– Nővér? – kérdezem.

Most sem kapok választ. A lépések közelednek, halkan, kimérten, majd abba-maradnak. Ekkor a szemem már csukva van, hisz tudom, a rémálom folytatódik. Mindig utolér és már a számolás sem segít.

– Tomikám – suttogja fülembé halkán az anyám.

Mentor: Póda Erzsébet

Reflexek V. (2013), olaj, vászon, 100 x 100 cm